

Από την πυρά της καθημερινής ζωής στο “πυρίπνοο Άγιο Πνεύμα”

/ Γνώμες

- **Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη**
Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου
Προϊσταμένου Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Μια γνωστή χημική αντίδραση κατά την οποία εκλύεται θερμότητα, είναι η πυρά (ή φωτιά). Πρόκειται για την καύση που συνοδεύεται από φλόγα και είναι ορατή με γυμνό οφθαλμό. Η φωτιά μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μέσο θέρμανσης των ανθρώπων, αλλά δύναται να οδηγήσει και σε μια καταστρεπτική πυρκαγιά με

αρνητικές επιπτώσεις στην ανθρώπινη ζωή. Αφενός η ευεργετική χρησιμότητά της φανερώνεται κατά τους χειμερινούς μήνες, αφετέρου τα καταστρεπτικά της αποτελέσματα εμφανίζονται τους θερινούς μήνες. Μπορεί κάποιος ν' απολαμβάνει τη φωτιά ενός τζακιού, δύναται όμως να γευθεί και τις δυσάρεστες συνέπειές της στο οικολογικό σύστημα(π.χ. καύση δασικών εκτάσεων, ζωντανών οργανισμών κ.ά.). Συνεπώς η πυρά έχει διπλή ενέργεια , είτε θερμαντική, είτε καυστική στα έμβια όντα και γενικότερα στη φύση.

Και ίσως γεννηθεί ο προβληματισμός γιατί να γίνεται μνεία στην πυρά-φωτιά κατά την Πεντηκοστή και δη την Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος; Διότι την Πεντηκοστή κυριαρχεί συν τοις άλλοις και το στοιχείο της φωτιάς. Σημειώνει χαρακτηριστικά ο ιερός ευαγγελιστής Λουκάς στις Πράξεις των Αποστόλων: “καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ’ ἓνα ἕκαστον αὐτῶν”(β', 3). Έρχεται ο ευαγγελιστής και μας μεταφέρει μια αποστολική εμπειρία όπως του την μεταλαμπάδευσαν. Και οι δώδεκα απόστολοι είδαν με τα μάτια τους να διαμοιράζονται σε αυτούς γλώσσες σαν “τις φλόγες της φωτιάς” και στον καθένα απ’ αυτούς επικάθισε μια γλώσσα. Τότε όλοι τους πλημμύρισαν μέσα τους με Πνεύμα Άγιον και ξεκίνησαν να μιλούν διάφορες γλώσσες διδάσκοντας το παρευρισκόμενο πλήθος.

Πενήντα ημέρες μετά την Ανάσταση του Θεανθρώπου στο υπερώο της Ιερουσαλήμ έχουμε την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος με τη “μορφή πύρινων γλωσσών”. Ερμηνεύοντας ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς το γεγονός της Πεντηκοστής θα τονίσει ότι οι γλώσσες ήταν “πύρινες” για να καταδειχθεί το ομοούσιο του Αγίου Πνεύματος με τον Πατέρα και τον Υιό. Εξάλλου ο Θεός είναι “πυρ καταναλίσκον” (Εβρ. ιβ',29), δηλ. “φωτιά που κατακαίει κάθε μοχθηρία”. Αλλά και μια άλλη διάσταση της φανέρωσης του Αγίου Πνεύματος με πύρινες γλώσσες είναι ο διπλός χαρακτήρας του αποστολικού κηρύγματος. Από τη μια πλευρά με το χάρισμα του “κηρύττειν” οι απόστολοι μπορούσαν πλέον να φωτίσουν και να ευεργετήσουν πνευματικά τις ψυχές των ανθρώπων. Από την άλλη πλευρά με το χάρισμα της γλωσσολαλιάς δύνανται να ελέγξουν και να παιδαγωγήσουν τους αμαρτωλούς. Όπως η φωτιά θερμαίνει, αλλά και κατακαίει τα πάντα, αντίστοιχα κι ο πύρινος λόγος του Θεού φωτίζει τις ανθρώπινες συνειδήσεις, αλλά και σωφρονίζει τους παραπαίοντες. Επίσης ο ευαγγελιστής Λουκάς δεν γράφει “γλώσσαι πυρός”, αλλά “ὡσεὶ πυρός” για να δείξει ότι το πυρ εκείνο δεν ήταν υλικό και αισθητό, αλλά άκτιστο. Έτσι δεν φανερώνεται παρά το Πανάγιο Πνεύμα, ο θησαυρός των ευλογιών στην αποστολική και γενικότερα στην χριστιανική ζωή. Δικαίως ο ιερός υμνογράφος θα γράψει: “Τὴν μεθέορτον, πιστοί, καὶ τελευταίαν ἑορτὴν, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή..... ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ τοῦ Παρακλήτου εὐθὺς κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς

έφώτισε....”.

Και αυτή την πραγματικότητα της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος βιώνουμε διαρκώς μέσα στην πνευματική ζωή. Το Άγιον Πνεύμα πάντοτε ενεργεί στην ιστορία της ανθρωπότητας με σκοπό τη λύτρωση, αφού ο ίδιος ο Κύριος το παρέδωσε στους αποστόλους ως τον παντοτινό παρηγορητή τους. Το Τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος είναι αυτό που οδηγεί τους ποιμένες της Εκκλησίας στην ορθή διδασκαλία της ευαγγελικής αλήθειας και στη σωστή διαποίμανση του ποιμνίου τους. Το Άγιον Πνεύμα είναι αυτό που χαριτώνει και ενδυναμώνει τον πιστό μέσα σε κάθε ιερή ακολουθία ή σε κάθε ιερό μυστήριο της Εκκλησίας μας. Ο “Παράκλητος” μας οδηγεί στην αποκάλυψη του ίδιου του Τριαδικού Θεού στη ζωή μας, τη στιγμή που νομίζουμε πως είμαστε μόνοι μας και εκτεθημένοι σε πολλούς πνευματικούς κινδύνους. Το Άγιον Πνεύμα λοιπόν μας βοηθάει ώστε να υπερπηδούμε τα πάσης φύσεως εμπόδια και να πετυχαίνουμε τους πνευματικούς μας στόχους, όταν οι καθημερινές προκλήσεις μας αποπροσανατολίζουν απ’ αυτούς.

Όμως αυτό το Πανάγιον Πνεύμα μας κατευθύνει και στον προσωπικό μας έλεγχο μετά την διάπραξη μιας άστοχης πράξης μας. Ο “Παράκλητος Αγαθός” μπορεί να μας επιτιμά για τα πάθη μας και τις αδυναμίες μας δείχνοντάς μας τον δρόμο της μετάνοιας. Το Άγιον Πνεύμα δύναται να μας τιμωρεί για την ασέβειά μας, ανοίγοντάς μας όμως την οδό της ευσέβειας την οποία οφείλουμε να βαδίζουμε. Το Τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος μπορεί να φαίνεται ότι ορισμένες φορές μας παιδαγωγεί για τις πτώσεις μας, όμως κατ’ ουσίαν μας δεικνύει την προοπτική της πνευματικής μας ανόρθωσης. Άρα το Άγιον Πνεύμα γίνεται ο προστάτης και ο ελευθερωτής μας από κάθε κίνδυνο και πειρασμό, εμπνέοντάς μας και φωτίζοντάς μας.

“Κάποτε ο Καίσαρας της Ρώμης πραγματοποίησε ένα θαλάσσιο ταξίδι. Ξαφνικά έπιασε φουρτούνα. Ο πλοίαρχος κυριεύτηκε από φόβο. Και του φώναξε ο Καίσαρας: “Τι φοβάσαι; Καίσαρα φέρεις.” Τι να φοβόμαστε εμείς λοιπόν στην καθημερινότητα; Το Πνεύμα το Άγιον έχουμε! Αυτό ενίσχυε τους πρώτους χριστιανούς στα χρόνια των διωγμών τους και αυτό τους προφύλασσε από τους αιρετικούς. Το Πνεύμα το Άγιον είναι η ψυχή της Εκκλησίας μας. Είθε το Πανάγιον Πνεύμα να θερμαίνει διαρκώς τις παγωνιές της καθημερινότητάς μας, αλλά και να κατακαίει τις αμαρτωλές ροπές της ανθρώπινης φύσης μας. Γένοιτο!